

ESPERANTO EN INDONEZIO

duonjara bulteno
jaro 3 numero 2 (5) decembro 2013

• HOMAJ VIVOJ
EN ĈINIO

• ĈIRKAŬ
LA JAPANA
ESPERANTO-
KONGRESO
2013

• KIAL VI NE LERNAS
ESPERANTON?
(POEMO)

15A DE DECEMBRO:
ZAMENHOF-TAGO

Ni denove renkontiĝas tra la dua eldono de nia bulteno, Esperanto en Indonezio, post tio estigis la oficialan parton de la nia landa asocio, Indonezia Esperanto-Asocio (IEA).

Kelkaj aferoj okazis inter la antaŭa kaj ĉi tiu eldono, kiel interparolado de Ilia S. Dewi, la prezidanto de IEA, kun oficiistoj de Azi-afrika Muzeo, pri la volo por starigi ion kiel la centro aŭ muzeo de E-Movado en Indonezio. Ankaŭ okazas iel nova kunlaborado inter IEA kun eksterlandaj esperantistoj por instrui E-lingvon kaj ĝiajn valorojn al orfoj en malsamaj landoj, kaj tiel, la orfoj povu interkomuniki kaj interkoni unu la aliajn. IEA esperas, ke multaj da indoneziaj esperantistoj subtenu kaj realigi ĉi tiu agadon, por ke tiun celon atingos, ke ĉiuj el malsamaj fonoj povas sperti la ŝancon por interkomunikiĝi egale kun aliaj.

Ĉe sekvantaj paĝoj, vi povas legi la novaĵojn de indoneziaj esperantistoj, kiuj partoprenis la lasta Japana E-kongreso, kaj kelkajn artikolojn verkite de esperantistoj el Ĉinio, kiuj rakontis pri la homa vivo tie. Vi ankaŭ trovos novan rubrikon, kio espereble povas montriĝi la plej kutime kiel eble en estontaj eldonoj: "Opinio". Ĉifoje, iu indonezia esperantisto, kiu ekde iom da tempo jam loĝas en Tajvano, skribis tie.

La redaktoroj esperas, ke ĉiuj legaĵoj ĉi tie povu riĉigi la pensadon kaj ĝojigi la sentadon de iliaj legantoj. Ĝis!

Andre Samosir nome de la internacia redakcia teamo

Kovrilbildo: pentraĵo, Ludoviko Lazaro Zamenhof, el MUSEU D'ESPERANTO DE SUBIRATS <http://museuesperanto.files.wordpress.com/2010/12/zamenhof-pentrac4b50-2.jpg>

Kita berjumpa lagi dalam edisi kedua majalah kita, Esperanto en Indonezio, setelah majalah ini menjadi bagian dari organisasi nasional yang mewadahi para esperantis Indonesia, Indonezia Esperanto-Asocio (IEA).

Banyak hal yang terjadi dalam selang waktu antara edisi sebelumnya dan edisi ini, seperti pembicaraan antara Ilia S. Dewi, presiden IEA, dengan pihak pengurus Gedung Asia-Afrika terkait adanya niat untuk menetapkan satu tempat di Indonesia sebagai pusat organisasi atau museum pergerakan Esperanto di Indonesia. Ada pula kerja sama baru yang sedang diusahakan antara IEA dengan esperantis di negeri-negeri lain untuk memperkenalkan Bahasa Esperanto dan nilai-nilainya pada anak-anak panti asuhan di berbagai negara tersebut, di mana panti-panti asuhan tersebut akan dihubungkan dan saling mengenal lewat Esperanto. IEA tentunya berharap akan banyak pendukung dan aktivis yang turut serta mewujudkan hal ini, dalam rangka mencapai kesetaraan dan kesempatan berkomunikasi antara setiap orang dari berbagai latar belakang.

Pada halaman-halaman berikut, pembaca dapat menemukan berita dari esperantis Indonesia yang mengikuti Kongres Esperanto Jepang ke-100 dan juga beberapa artikel yang ditulis oleh esperantis-esperantis di Cina, yang membagikan sedikit gambar kehidupan di negeri itu. Ada pula kolom baru yang diharapkan akan bisa terus muncul sesering mungkin di edisi-edisi selanjutnya, yakni kolom opini. Pada edisi ini, rubrik tersebut diisi oleh seorang Indonesia yang telah beberapa lama tinggal di Taiwan.

Kami berharap apa yang disajikan melalui majalah ini dapat memperkaya pikiran dan menyenangkan hati semua pembaca. Sampai jumpa!

Andre Samosir atas nama dewan penyunting

ESPERANTO EN INDONEZIO adalah buletin resmi dari Indonezia Esperanto-Asocio (berdiri tahun 2013) ▪ Diterbitkan di Indonesia dua kali setahun ▪ Terbit sejak 2011 ▪ Buletin didapatkan seluruh anggota IEA secara cuma-cuma ▪ Penyunting Kepala: Andre Samosir ▪ Penyunting Pelaksana: Ilia Sumilia Dewi & Pietro Flocchi ▪ Alamat redaksi: Esperanto en Indonezio d/a Andre Samosir, Perum Griya Wira Buana, Jl. Merpati III/9 Tirtamartani Kalasan Sleman 55571 DIY ▪ Surel: redakcio-ideo@googlegroups.com ▪ Telepon: 0811-2290110 ▪ Batas waktu penerimaan artikel untuk edisi berikutnya adalah 28 Februari 2014

La Raporto de la 100a Japana Esperanto - Kongreso

En la lasta tempo mi havis okazon ĉeesti la 100an Japanan Esperanto Kongreson en Japanio kiel la reprezentanto de IEA (Indonezia Esperanto-Asocio), antaŭe mi neniam imagis, ke mi povus iri al la eksportantlando de uzataj veturilmaŝinoj indoneziaj. Krom mi estis aliaj du indonezianoj kiu ankaŭ partoprenis tiun kongreson. Ni iris al Japanio la 10an de Oktobro 2013 je la 23a kaj atingis la Nari-tan flughavenon je la 9a lokahore.

11.10.2013 Kiam ni atingis, tuj ni iris al la hotelo per vagonaro ĉar la loka komitato jam rezervis hotelon por ni. Poste mi mem tuj iris al Ŝinjuku Wasedamati por viziti la oficejon de JEI (Japana Esperanto-Instituto). Tiu oficejo havas 5 etaĝojn; du la plej subaj etaĝoj estis luitaj por pagi la laborantojn de JEI.

La oficejo havas kvin ĉambrojn: ĉe la 3a etaĝo estas laborĉambro kaj biblioteko, kiu havas multe da librojn, ambaŭ importaj kaj lokaj libroj; ankaŭ ĉe la sama etaĝo estas malgranda kunsido. Ĉe la 4a etaĝo estas klaso kaj kolektĉambro de malnovaj libroj. Ĉe la 5a etaĝo estas ĉambro por meti novajn librojn, kiajn oni ankaŭ povas aĉeti. Inter la aĵoj troviĝis en la oficejo mi tre interesiĝis pri la brajla maŝino por krei librojn kun brajlaj literoj, kiuj povas helpi blindulojn.

Poste mi iris al Funabori-turo, kiu funkcias kiel kongresejo. Tie mi kunvenis kun multaj esperantistoj, inter ili estis anoj de la loka kongresa komitato, kaj iu persono, kiu laŭ mi eble estis la internacia komitatano de JEI, ĉar antaŭe ni jam intersendis retmesaĝojn. Ŝi estis S-rino Saito Tume. Kiam ni parolis, ŝi invitis min manĝi kun aliaj esperantistoj en iu restoracio je la 5a horo. Sed tiam mi malfruis ĉar mi havis alian aferon kaj kiam mi atingis la atendejon en la hotelo multaj esperantistoj jam estis atendantaj min. Mi embarasiĝis ĉar mi malfruege alvenis, sed tio ne gravis por ili kaj ni tuj ekiris al manĝejo, kiu estas proksimega el la hotelo. En la manĝejo mi ankoraŭ ne alkutimiĝis al Japanaj

mangaĵoj: por mia lango tre memorebla estas tia gusto de wasabio, kia atakis mian nazon! Tamen estas interesa memoro kaj sperto por mi.

12.10.2013 matene je la 9a mi ĉeestis la programon "Kio signifas Eon por ni". Ni diskutis pri problemo kontraŭ Esperanto en Azio, ĉefe temis pri la junula problemo. Ekzemple, ĝis nun la okazaĵo "**KOMUNA SEMINARIO**", kiu estas organizita kune kun Japanio, Koreio, Ĉinio kaj Vjetnamio ankoraŭ

ne rezultigis iun konkretan rezolucion kaj tiu okazaĵo nur fortigas amikecon inter ili mem. En tiu diskuto ni pensas, ke estas grava se ni povu okazigi ion por aziaj gejunuloj, ekzemple **Azia Junulara Kongreso (AJK)**. Do junaj esperantistoj el diversaj aziaj landoj povus kuniĝi kaj plifortigi iliajn amikajn rilatojn kaj solidarecon inter junaj esperantistoj en

Azio. La programo estis gvidita de Midori Mamija kaj ĉeestis ankaŭ junaj esperantistoj kiel Nepo (Nguyen Thi Nep) el Vjetnamio, Syauqi Ahmad el Indonezio, Navaraj Budha el Nepalo kaj iu junulino el Koreio.

Poste ni aŭdis prelegeton de samideano el Kanado, temis pri la signifo de Esperanto laŭ li: ke tio estas lingvo ideala por interkomunikiĝi. Japanoj salutis lin angle. Kiam tio okazis, li sentis diskriminacion, ĉar fakte li ne estas angla parolanto, sed franca parolanto, kaj li opinias, ke estus bone se iu landano salutus fremdulon per loka lingvo. Krom la diskriminacia kialo, li sentis, ke iu fremdulo deziras havi senton en tiu lando (lokan etoson) kaj fremdulo sentas, ke li estas ricevita de lokanoj.

Poste ni diskutis kun Leo Sakaguchi el Germanio pri la organizado de E-kunveno.

Je la 14a kaj duono la malfermo de la kongreso (Inaŭguro) ekkomencis kaj ĝin okazigis la kvartalestro de Edogawa, S-ro Tada Masami, la japana esperantista prezidanto S-ro SUZUKI Keiichiro, kaj S-ro Lee Junki kiel reprezentanto de Universala Esperanto Asocio. Poste partoprenantoj de aliaj aziaj landoj legis gratulmesaĝojn. Sekve ni kunfotiĝis kaj

Braila maŝino ĉe oficejo de JEI

la malfermo daŭris kun bankedo dum la vespero ĝis frua nokto, dume okazis aliaj amuzaĵoj.

13.10.2013 Ekde la 9a horo ĝis la 11a kaj duono, la invititoj, por plivivigi la kongresan programon, devis doni prelegon al kongresanoj; Nepo klarigis pri tradiciaj manĝaĵoj en Vjetnamio dum iu festo; Navaraj Budha klarigis pri kulturo, etno, lingvo kaj geografio de Nepalo; mi klarigis pri la rolo de aziaj gejunuloj en Esperanto-movado; Suno (Kim Seon Wook) klarigis pri "Labortendaro" kiel vola movado de junuloj de la tuta mondo.

Poste ni partoprenis la Japanan Kultur-programon nur por alilandanoj; la programo klarigis pri teo-ceremonio. Ankaŭ ni manĝis tradiciajn rizkukojn, skribis kaligrafion, ludis tradiciajn ludojn kiel yoyo kaj kindama-o, kaj ankaŭ ni lernis tradiciajn kanton kaj dancon.

Je la 17a horo la invititoj kunsidis kun KAEM (Komisiono de Azia Esperanto Movado). La kunsido temis pri E-Azia Movado. Membroj de KAEM konsistas dek unu landajn asociojn, eldonas bultenon kaj organizas azian kongreson. Ĉi-jara mandato ekde 2013 ĝis 2016 estas havi kunlaboradon kun UEA kaj ILEI (Internacia Ligo de Esperanto Instruisto), eldoni librojn, okazigi regionajn kunvenojn ĉe orienta azio, sud-orienta azio, suda kaj centra azio, kaj ankaŭ fari najbara interlanda kunlaboro.

14.10.2013 Je la 9a horo ĝis la 12a horo okazis programo por junuloj kun la temo "Mia Amuzigaĵo" kaj la partoprenantoj devis doni prelegon denove. Tio estas: 126 jaroj de Vjetnama Esperanto Asocio (Nepo); Esperanto kiel ilo por realigi pacon de Bandung Konferenco (mi mem); pri koreia kulturo (Suno); pri Kanado (Jenja kaj Joel Amis). Poste je la 13a horo ĉiu el ni prezentis sian amuzigaĵon: tradicia ludo de Vjetnamio estas bambu-danco, koreaĵo el junuloj de Koreio, kaj indonezia tradicia ludo "Gatrik".

Post la malferma kunsido de KAEM, ni raportis pri niaj landaj movadoj. Tiam la konsileceto de nia

kunsido antaŭe raportis al KAEM pri la ideo por okazigi azian junularan kongreson.

En la nokto okazis amikara programo kaj unu el indonezianoj prezentis ĝaipong-an dancon.

15.10.2013 estas la lasta tago de la Kongreso kaj la programo en tiu tago estas oratora konkurso kaj la kongresa ferma ceremonio. La oratora konkurso havis temon "Esperanto ligas homajn korojn" kaj ĝin partoprenis 6 gejunuloj. La venkintoj estas Nan Youli el Ĉinio, la dua venkinto estas Suno el Koreio kaj la tria estas Syauqi el Indonezio kaj Midori Mamiya el Japanio.

Post tiu programo okazis la ferma ceremonio dum kiu ili dankis la LKK-on de la 100-a Japana Kongreso, tiam mi tre miriĝis ĉar la LKK-anoj kaj la helpantoj estis tiom multaj. La plej laste, ni vizitis Tokyo-turon (Tokyo Sky tree).

Mi havis ŝancon paroli en la kunsido

Saya berkesempatan menghadiri Kongres Nasional Esperanto Jepang ke-100 pada tanggal 11-15 Oktober 2013 sebagai perwakilan dari Asosiasi Esperanto Indonesia (IEA). Sebelum mengikuti acara kongres, di Shinzuku Wasedamati saya mengunjungi kantor Institut Esperanto Jepang (JEI), yang selain memiliki ruang kerja, juga memiliki perpustakaan dan mesin cetak Braille.

Kongres Nasional Esperanto Jepang tahun ini diadakan di Funabori Tower, dan dibuka oleh Walikota Tokyo, Presiden Esperanto Jepang, serta perwakilan UEA (Asosiasi Esperanto Dunia), dilanjutkan sambutan dan ucapan selamat dari para tamu negara-negara Asia, foto bersama peserta kongres, dan makan malam resmi disertai hiburan.

Pada kongres tersebut, selama beberapa hari saya mengikuti berbagai program yang tersedia, seperti diskusi tentang perlunya pertemuan pemuda esperantis di Asia, lalu kuliah umum dari esperantis Kanada yang memaparkan arti Esperanto bagi dirinya: baginya Esperanto adalah bahasa pilihan untuk dipakai dalam komunikasi; dia menjelaskan, karena ia berkulit putih dan matanya berwarna, banyak

orang Jepang menyapanya dengan memakai bahasa Inggris. Dia merasa didiskriminasi, karena ia bukan penutur bahasa Inggris, tetapi Perancis. Ia merupakan orang Kanada yang berbahasa Perancis. Ia bahkan berpendapat bahwa lebih baik masyarakat suatu negara menyapa orang asing menggunakan bahasa lokalnya. Setelah itu kami berdiskusi mengenai bagaimana merencanakan sebuah pertemuan Esperanto bersama Leo Sakaguchi. Selanjutnya saya mengikuti acara pengenalan budaya Jepang bagi para peserta dari luar negeri, yang diikuti diskusi tertutup bersama KAEM (Komisi Gerakan Esperanto Asia) mengenai pergerakan Esperanto di Asia. Anggota KAEM terdiri dari sebelas asosiasi di negara-negara Asia, yang mencetak buletin dalam bahasa Esperanto dan bertugas mengatur Kongres Esperanto Asia.

Mandat tahun ini sampai dengan 2016 ialah mengadakan program kerjasama dengan UEA dan ILEI dan mencetak buku-buku Esperanto, mengadakan pertemuan regional Asia Timur, Asia Tenggara, Asia Barat dan Tengah, serta kerjasama antar negara tetangga. Di samping itu, para peserta juga saling membagikan kuliah umum kecil dan saling mengenalkan permainan tradisional dari negara masing-masing. Ada pula rapat laporan gerakan Esperanto Asia dari tiap negara yang dipimpin oleh KAEM dan dihadiri oleh perwakilan UEA serta sumbang gagasan untuk diselenggarakannya Kongres Pemuda Asia. Dalam acara pertunjukan kesenian dari Indonesia, Iliia Dewi berkesempatan menampilkan tari Jaipong, salah satu tari tradisional Indonesia. Pada hari terakhir, diadakan lomba pidato dengan tema "Esperanto menyatukan hati manusia" dan upacara penutupan kongres yang diikuti wisata ke Tokyo Sky Tree.

Iyan Septiana

“La japanaj esperantistoj montris esperon ke indonezia E-movado tuj revivas kaj ke novaj esperantistoj naskiĝos estontece. Mi mem esperas ke Indonezianoj baldaŭ konscios pri la graveco de uzado de neŭtrala lingvo kiel ilo por internacia komunikado.”

(Iyan Septiana)

Preŝiĝis la 2a eldono!

La ŝlosilon (Kunci) vi povas aĉeti kontraŭ Rp. 10.000,00/ libro.

La libro enhavas gravajn vortojn, por ke vi povu ricigi vian vortprovizon.

Ĝi enhavas ankaŭ koncizan gramatikon por pligrandigi vian Esperanto-kapablon.

Kontaktu **Iliia Dewi** ĉe 08111773387 aŭ estraro-indonezia-esperanto-asocio@googlegroups.com.

100a Japana Esperanto - kongreso

Ĝuinda Kongreso, Agrabla Ĉeestantaro

La temo de la kongreso estis "Esperanto ligas homajn korojn – de la pli ol centjara historio al la estonteco" kaj mi ne povas malkonsenti, ke Esperanto ja ligas homajn korojn pro la ago de nia japana amikaro!

Eĉ en la unua tago de nia alveno, neatendita bonvenig-servo surprizis nin, ĉar antaŭe nia kontaktulino S-ino Tahira Masako diris, ke bonveniga servo mankas por ni. Dank' al la agrabla bonveniga servo de S-ro Kai Koichi, kiu volonte akompanis nin al la hotelo, ni vojaĝis al la hotelo pli malmultekoste.

En la unua tago de la kongreso, oni jam povis senti la bonkorecon de nia kara Japana amikaro. Kvankam la inaŭguro estis je la 2a horo posttagmeze, junulara programero jam komencis je la 9a horo antaŭtagmeze! Sekvis tri junularaj programeroj: la diskuto pri Komuna Seminario (gvidis Midori el Japanio), la prelego pri Esperanto lernado kaj uzado (gvidis Ugo el Kanado) kaj laste la trejnseio por organizi Esperanto eventon (gvidis Leo el Germanio). Sekvis la inaŭguro kun salutoj el LKK kaj japanaj estraranoj, kiam la kvartalestro de Edogawa surprizis nin ĉar li salutis Esperante, kvankam li poste parolis japane.

Sekve, salutoj de sep amikoj el sep landoj (S-ino Wen Ŝiuju el Ĉinio, S-ro Hamzeh Ŝafiee el Irano, Iyan Septyana el Indonezio, Park Yongsung/Nema el Koreio, Navaraj Budha el Nepalo, Mehrangez Uzakova el Taĝikio kaj Nguyen Thi Nep "Nepo" el Vjetnamio) kaj poste ni kunfotiĝis.

Post la inaŭguro okazis bankedo kaj bankedeto. Mi partoprenis la bankedeton, dum kiu ni manĝis en

agrabla hinda restoracio. Laste mi partoprenis la gajan programeron "Muziku kaj Danco" (gvidis Leo el Germanio kaj JoMo el Francio): ni dancis kiel fre-

nezuloj! Mi treege ĝuis ĉi tiun programeron, ni dancis libera stilo, Salso, Tankoubushio, Occitano kaj La Bambo! Tiuj du lastaj dancoj plaĉas al mi!

La programeroj en la dua tago komencis je la 9-a horo, gvidis kvar amikoj el kvar landoj, kiuj prelegis pri sia kulturo (Nepo el Vjetnamio kaj Navaraj el Nepalo) kaj pri Esperanto (Iyan el Indonezio kaj Suno el Koreio). Posttagmeze okazis la programero "Spertu japanan kulturon" kiam ni trinkis japanan teon, ludis japanan tradician ludon, faris paperfaldadojn, faris kaligrafiaĵojn kaj kantis kaj dancis. Estis tre ĝuinda programero, ĉar ni spertis la veran japanan kulturon!

Mi faris kaligrafiaĵojn, kiun mi kunpreni al Indonezio. Vespere mi venis al la publika koncerto, dum kiu kelkaj kantistoj kantis. Kaj kiam JoMo koncertis, ni denove dancis kun li ĉe la scenejo (aŭ, frenezulejo).

En la tria tago, prelegis Nepo, Iyan, Suno, kaj Joel kaj Ĵenja (Kanadanoj) pri "Amuziĝaĵoj", kaj sekvis aliaj programeroj pri Vjetnama danco, Korea arto, kaj Indonezia ludo. Posttagmeze mi ripozis kaj ne partoprenis iun ajn programerojn. Vespere okazis la amika vespero. Nia IEA-prezidantino dancis "Ĝaipong" tiam! Ankaŭ niaj geamikoj el Ĉinio, Koreio kaj Japanio prezentis interesaĵojn. Je la fino... JoMo denove koncertetis kaj ni (ankoraŭ foje!) dancis ĉe la "mojosulejo", denove!

En la lasta tago okazis oratora konkurso. La konkursantoj estis Bill Mak el Hongkongo, Mi, Suno

Ĝaiĝono, danco, Ilia Dewi

el Koreio, Midori el Japanio, Iyan el Indonezio, Onia el Koreio, k.a. Bill Mak venkis la unuan premion, Suno la duan, kaj... Mi kaj Midori venkis la trian premion. Jes, estis du triaj venkantoj!

Fine okazis la fermo kaj la ekskurso al "Tokyo Sky Tree", plej alta konstruaĵo en Japanio. Mi havis bonajn impresojn de la Japanuloj dum la kongreso. Ili vere estas helpemaj, amikemaj, agrablaj, kaj bonaj amikoj! Eĉ mia

vojaĝo estis subtenita de iu Japananino, S-ino Miŝikaŭa Sumiko. Dank' al ŝi, mi povis iri al Japanio kaj sperti eksteran landon.

Ni Indonezianoj lernis multe de la Japanoj. Amikemeco, helpemeco kaj bonkoreco de ili kaj ilia tutkora subteno estas bona ekzemplo por ke ni estu pli bonaj ol antaŭe.

Per Esperanto, por mondopaco kaj amikeco. Ĝis revido!

bernyanyi dan menari, juga presentasi dan kuis yang menarik, hingga lomba pidato, dimana saya dan Midori memenangkan peringkat ketiga (ya, ada dua pemenang!). Kami juga menyaksikan presiden IEA menari jaipongan ketika kongres, dan saya setiap malam naik ke panggung untuk berdansa dengan teman-teman lainnya ketika JoMo menyanyi. Selain itu, kongres ini juga dihadiri orang dari luar Jepang seperti dari Vietnam, Nepal, Korea, Cina, Hong Kong, hingga Australia, Jerman, Hungaria, bahkan Kanada!

Sifat-sifat baik orang Jepang, seperti rasa tolong-menolong, kebaikan hati, dan keramahan mereka, patut kita contoh. Bahkan perjalanan saya kali ini disponsori oleh salah satu orang Jepang, Ibu Mitsu-

Ĉeestantoj de la programo 'Spertu japanan kulturon'

Selama kongres di Jepang, saya mendapat banyak sekali kesan positif dari teman-teman Esperantis Jepang.

Saya mengikuti program-program kongres yang menjadi pengalaman tak terlupakan: dansa dengan penyanyi Esperanto JoMo, merasakan budaya Jepang seperti upacara minum teh, membuat kaligrafi,

kawa Sumiko, yang karena bantuannya saya bisa merasakan hidup sebentar di negeri orang. Semoga sifat-sifat baik mereka yang bisa kita tiru, akan membuat kita lebih baik daripada sebelumnya.

Dengan Esperanto, untuk perdamaian dunia, dan persahabatan, sampai jumpa!

Syauqi Ahmad

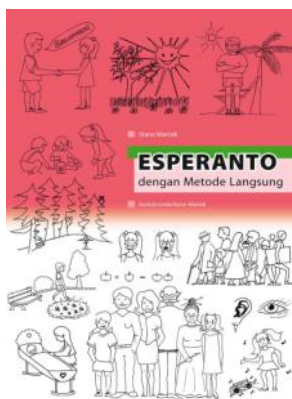
Nun haveblas en indonezia lingvo!

La libro de Stano Marcek, "Esperanto laŭ Rekta Metodo" ĵus eldoniĝis en la indonezia lingvo. Ĝia titolo estas "Esperanto dengan Metode Langsung".

Tradukiĝita de 4 indoneziaj esperantistoj, tiu ĉi libro helpos vin pli rapide kaj pli facile lerni la internacian lingvon, Esperanto.

Vi povas aĉeti ĝin kontraŭ Rp. 45.000,00/libro.

Kontaktu Ilia Dewi ĉe 08111773387 aŭ estraro-indonezia-esperanto-asocio@googlegroups.com.

Raportetoj de Esperanto - rondoj el Japanio

Post partopreno de la 100-a Japana Esperanto-kongreso, mi havis ŝancon kunveni kun tieaj E-rondoj. Ili estas la E-rondoj de Kawasaki kaj Suginami. Pri tiuj kunvenoj mi povas raporti la agadojn dum mia vizito ĉisube:

1. Kawasaki

Al Kawasaki akompanis min S-ro Fumio Inomaru, kiu aranĝis la kunvenon. La 17-an de Oktobro post vesper-manĝo, ni veturis trajne al la urbo. La vojaĝo daŭris ĉirkaŭ 45 minutoj de Totsuya stacidomo. Ni iomete malfrue alvenis al la kunvenejo en Kawasaki-a internacia centro. En iu ĉambro de 2a etaĝo, la membroj de la E-rondo jam komencis la kunvenon. Ili agrable bonvenigis nin kaj tuj invitis nin sidi kaj preparis teon kun manĝetoj por ni.

Ni, ok membroj kaj tri ne membraj ĉeestantoj, tuj agrable interkonatiĝis dum la kunveno, kiu estis gvidita de S-ro kaj S-ino Kitagawa. Unue mi devis prezenti min kaj parolis iomete pri miaj ĉiutagaĵoj.

Sekve la membroj demandis min pri diversaj aferoj rilate la E-movadon en Indonezio kaj kiel ĝi progresas nuntempe. Ili ankaŭ interesiĝis pri la Indonezia lingvo kaj kiamaniere Indonezianoj efike uzas ĝin por interkomunikiĝi: en Indonezio la lingvo-diverseco konsistas el proksimume 746 tribaj lingvoj. Kelkaj membroj eĉ deziris lerni simplajn frazojn de la Indonezia lingvo, ekzemple por sin prezenti kaj ĉiutagajn esprimojn. Mi iomete helpis ilin kaj substrekis, ke la Indonezia lingvo estas ankaŭ tiel facila kiel Esperanto, aldone ĝi ne havas verbtempojn.

Je la 9a ni finis la kunvenon kaj kunfotiĝis. Poste kelkaj kunvenintoj el ni kune veturis al kafejo kie ni agrable babiladis. Finfine ni devis audiaŭi unu la alian.

2. Suginami

La 19an de Oktobro matene mi kune kun S-ro Inomaru veturis al lia E-rondo en Suginami. Ili kunvenas regule je la 10a matene en iu luebla konstruaĵo. 13 membroj partoprenis la kunvenon kaj kun kelkaj el ili mi jam konatiĝis dum la japana E-kongreso.

En la komenco, la membroj diskutis pri frazoj, kiujn ili kune korektis gramatike. Sekve okazis kunlegado de iu libro kaj kelkaj tradukis en la Japanan lingvon.

Dum la lasta parto, S-ro Inomaru gvidis la membrojn, kiuj denove demandis min pri plidetalaj diversaj aferoj rilate miajn ĉiutagaĵojn kaj indonezian movadon.

Post du horoj la kunveno finiĝis kaj kelkaj el ni kune tagmanĝis ekstere. Pro personaj okupoj, ne ĉiuj povis partopreni la kunmanĝadon. Per buso ni veturis al iu magazeno, en kiu troviĝas Japana restoracio por sperti 'sushi-on', la tradician manĝaĵon.

Agrable ni kunmanĝis kaj babilis pri diversaj temoj kaj fine ni adiaŭis. Mi poste butikumis kaj aĉetis malgrandajn donacojn por ĉiuj miaj familianoj kaj geamikoj.

Saya gembira dapat berkumpul dengan kelompok-kelompok Esperanto di Kawasaki dan Suginami setelah selesai mengikuti Kongres Esperanto Jepang ke-100.

Saat ke Kawasaki, pada tanggal 17 Oktober 2013, saya ditemani Fumio Inomaru, yang merencanakan pertemuan ini. Saya mendatangi Kawasaki International Centre dan dijamu dengan baik oleh mereka. Pertemuan dipimpin oleh pasangan suami-istri Kitagawa, setelah saya memperkenalkan diri dan pekerjaan saya. Mereka banyak bertanya mengenai pergerakan Esperanto di Indonesia dan bagaimana perkembangannya saat ini. Mereka juga tertarik mengetahui tentang Bahasa Indonesia dan bagaimana ia dapat menjadi bahasa komunikasi yang efektif, karena ada sekitar 746 bahasa daerah di Indonesia. Beberapa orang bahkan tertarik mempelajarinya. Saya juga memberitahu mereka bahwa Bahasa Indonesia adalah bahasa yang mudah.

Pada tanggal 19 Oktober, saya bersama Inomaru kemudian pergi ke Suginami. Kelompok Esperanto ini, yang berkumpul secara rutin, awalnya berdiskusi mengenai bagaimana membuat frase-frase yang benar dalam Bahasa Esperanto. Kemudian ada pula membaca dan menerjemahkan bersama sebuah buku. Setelah itu mereka bertanya juga pada saya mengenai pekerjaan dan diri saya, serta pergerakan Esperanto di Indonesia.

Ilia Dewi

Raporto pri Datreveno de Ĝakarta E - klubo

La 3-a datrevena festo de la Ĝakarta E-Klubo simple okazis. Komence ni daŭrigis la lecionon pri Esperanto-gramatiko laŭ la Rekta Metodo de Stano Marček. Poste ni preparis datrevenan kukon kaj interŝanĝotan donacon.

Antaŭ ol ni blovestingis la kandelon, okazis talent-montrado. Mi verkis poemon titolita "Kial Vi Ne Lernas Esperanton?". La aliaj prezentis sian propran mesaĝon por la Ĝakarta E-Klubo kaj ankaŭ rakontis sian sper-ton dum la E-lernado.

Finfine ni festis la ĉefan programeron. Ni metis la kandelon en la kuko kaj ekbruligis ĝin. Poste ni kantis "Bonan Naskiĝtagon" esperante. Post la kanto kune ni blovestingis la kandelon kaj aplaudis. Mi ricevis privilegion por tranĉi la kukon kaj disdoni al aliaj. Ili kiel prezidantino de Indonezia Esperanto-Asocio havis la unuan pecon kaj Abdul Haris kiel eksprezidanto de Ĝakarta E-klubo havis la duan. Poste la alia sekvis.

Krome ni interŝanĝis donacojn. Ni kolektis donacojn kaj miksis ilin. Poste ĉiu prenis unu el la donacoj, nevidante. Ĉiuj tre ĝojis ricevi donacon.

Laste, ni faris videon por saluti la kongresanojn de la okazonta japana E-kongreso. Ni ĉiuj salutis en tiu video.

Kvankam la nuna festo estis tre simpla, tamen ni tre ĝojis, ke ni povis festi la datrevenon de nia klubo. Feliĉan datrevenon por la Ĝakarta E-klubo. Ni esperas, ke ni ĉiam sukcese disvastigos Esperanton al la homoj.

Perayaan ulang tahun Klub Esperanto Jakarta yang ke-3 berlangsung sederhana. Awalnya kami melanjutkan pelajaran kami tentang tata bahasa dari

buku Esperanto dengan metode langsung karangan Stano Marček. Setelah selesai, kami pun menyiapkan kue ulang tahun dan hadiah yang akan ditukar nanti.

Sebelum tiup lilin, ada acara pertunjukan bakat. Saya membuat sebuah puisi yang berjudul "Kial Vi Ne Lernas Esperanton?".

Yang lain ada yang menyapaikan pesan-pesan tentang klub Esperanto Jakarta, ada juga yang menyatakan kesan-kesan belajar Esperanto.

Akhirnya, kami sampai ke acara puncak. Kami memasang lilin pada kue dan menyalaakannya. Setelah itu kami menyanyikan lagu "Selamat Ulang Tahun" dalam bahasa Esperanto. Setelah lagu selesai kami bersama meniupnya dan bertepuk tangan. Kami akhirnya

memotong kue. Saya mendapat kehormatan untuk memotong kue dan membagikan kue ke yang lain. Ili sebagai presiden Asosiasi Esperanto Indonesia mendapat potongan pertama dan Abdul Haris sebagai mantan presiden klub Esperanto Jakarta mendapat yang kedua. Setelah itu baru yang lainnya.

Kami juga mengadakan acara tukar kado. Kado yang telah terkumpul, diacak-acak urutannya. Kemudian masing-masing orang mengambil kado tanpa melihat. Semua orang sangat senang telah berhasil mendapatkan kado.

Terakhir kami membuat sebuah video untuk menyelamati acara kongres Esperanto Jepang yang akan berlangsung. Kami semua mengucapkan selamat dalam video itu.

Meskipun perayaan kali ini sangat sederhana, kami sangat senang bisa merayakannya. Selamat ulang tahun Klub Esperanto Jakarta, semoga selalu sukses menyebarkan Esperanto kepada orang-orang.

Eko Nur Syah

Raportetoj de E - enkonduko en Pasundan Universitato

'Esperanto dengan metode langsung', 'Kunci', kaj la legolibro de 'Mamutido Miĉjo'. Tiu ĉi kunlaboro estas bona ŝanco kaj ekzemplo por diskonigi Esperanton en formala edukado kaj gravas por naski junan generacion da esperantistoj. Pro tio ni daŭre klopodas fari la agadon regule kaj instigi aktivulojn por provi tion en siaj urboj.

Pada tanggal 23 November 2013 kembali diadakan acara pengenalan Bahasa Esperanto bagi para mahasiswa Universitas Pasundan, Bandung. Acara ini diikuti oleh 35 peserta, yang kebanya-

Raportetoj de E-enkonduko en Pasundan Universitato, Bandung La 23an de Novembro, 2013 okazis la Esperanto-enkonduko en la Pasundan-Universitato de Bandung. Kiel agado de la Azi-afrika Muzeo por diskonigi Esperanton. Preskaŭ 35 studentoj ĉeestis en tiu evento kaj la plejparto el ili ankoraŭ neniam aŭdis pri Esperanto. Tiu ĉi kunlaborado ne okazas la unuan fojon sed la duan. En tiu enkonduko, kelkaj samideanoj de E-klubo 'Ruĝa Formiko' el muzeo kaj mi diskonigis la lingvon al studentoj kiuj ŝatus sekvi la E-kurson kiu komenciĝos en Decembro 2013 ĝis Aprilo 2014. En la komenco, ni ĝenerale informis pri Esperanto kaj ĝia historio, la uzado de la lingvo kaj iom da baza gramatiko por ke la studentoj havu ideon kaj instigon por lerni ĝin. Post 45 minutoj da prezentado, ni aldonis la tempon por interkomuniki kun la studentoj kiujn havis la demandojn. Poste la E-kurso estos gvidita de Luciana Elsy kaj Syaŭqi Ahmad kiuj estas membroj de E-klubo, Bandung. Dum tiu ĉi periodo, la partoprenantoj eklernos la bazon, uzante la librojn de Stano Marĉek

kan belum pernah mendengar apa itu Esperanto. Ila dan para anggota Semut Merah, kelompok Esperanto yang berbasis di Gedung Asia-Afrika Bandung, berdiskusi dengan para peserta, diikuti kursus singkat Bahasa Esperanto. Diharapkan kegiatan ini dapat ditiru juga dan dilakukan oleh esperantis-esperantis lainnya di Indonesia, untuk memperkenalkan Esperanto di dalam kancah pendidikan formal.

Ilia Dewi

Tutmondigo

Ni bezonas akcepti la fakton ke la mondo estas pli "malgranda" nuntempe. La kialo estas ni vivas en la epoko de informado, kie ni havas eniron al pli bona komunikilo, kiel la interreto. Tamen, bedaŭrinde ni ne kapablas komuniki kun fremdulo sen paroli lingvon, kiun ni komprenas kune.

Do, la internacia lingvo ekzistiĝas. Tamen la demando estas "Kio estas internacia lingvo?" Kion vi pensas pri ĝi? Kia aspekto faras unu lingvon kiel internacia lingvo?

Internacia lingvo

Plejmulto da homoj versaĵne nomas la anglan kiel la internacia lingvo. La angla estas la ĉefa postulo kiel la dua lingvo ĉe multaj universitatoj kaj firmaoj. Kiam ni legas la historion, la fortega militŝiparo de Anglujo kaj la rapida evoluo de informado el Usono povas esti la kialo, kiu montras al ni la grandan influon de la angla lingvo ĉe ĉi tiu mondo.

Se la lingvo estas nomita "internacia lingvo" pro parolado de parolanto el pli ol unu da landoj, la indonezia lingvo ankaŭ estus internacia lingvo. Krom de pli ol 200 miliono da indonezia civitano, la civitano de Malajzio kaj Singapuro ankaŭ parolas la indonezian. Fakte, ili parolas la malajan sed ĝi estas tre simila kun la indonezia.

Internacia komunumo

Mi sugestas vin iri eksterlanden kiam vi havas la oportunon. Forlasante vian komfortan zonon estas la fojo lerni fremdaĵojn. Alimaniere, vi povas lerni fremdlingvojn. Fremdlingvoj donas al vi oportunon renkonti aliajn kulturojn, personojn, kutimojn, kaj la plej interesa por mi, aliajn kuirartojn.

Laŭ mia sperto vivante en la internacia komunumo ĉe Tajvano por pli ol 5 jaroj, mi sperta pluraĵojn, kiujn oni devas konscii.

Vi renkontos multajn personojn el diversaj fonoj. Ĝi povas esti familia, edukada, religia, seksa fonoj, aŭ eĉ el kondiĉo, kiun vi ne anticipis. Tial, vi devas esti fleksebla kaj kutime respektas unu la alian. Oni ne povas elekti kie kaj kia si naskiĝos.

Via kutimo povas esti malsama kun multaj personoj el fremdlandoj. Tiu aĵo, kiu vi sentas esti normala en via komunumo povas esti stranga por aliaj. Do, vi devas esti singarde kiam vi parolas kun fremduloj. Vi povas antaŭe rigardi pri la kutimo el iu lando por kompreni ĝin.

Lingvo, kompreneble, estas via ilo por komuniki

kun fremdulo. Se vi ne parolas fremdlingvon, kaj la fremdulo ne parolas vian lingvon, ĝi estus terura. Anstataŭ atendi por fremduloj lerni vian lingvon aŭ atendi por via lingvo esti la internacia lingvo, estas pli bone por vi lerni fremdlingvojn. Scipovante pli lingvon kutime donas avantaĝon.

Vi devas havi la memfidon por komuniki kun fremdulo, kiu aspektiĝas malsame kun vi. Mi rigardas plejmulte da fojo ke multaj personoj nur iras kun aliaj el la sama tribo, lando, aŭ koloro. Ili eble sentas pli komforte fari tiel, sed ĝi povas limigi vian oportunon lerni pri aliaĵo.

Kvankam vi kaj la fremdulo jam parolas la saman lingvon, vi eble parolos per malsamaj manieroj precipe kiam la lingvo ne estas viaj denaskaj lingvoj. Malsupre de ĉi tiu kondiĉo, vi ankaŭ devas esti fleksebla. Se vi rimarkas aĵon, kiu malkomfortas vin, diru ĝin al tiu amiko kun bona maniero.

Esperanto

Esperanto estas unu lingvo kreita por internacia komunikado. Tamen, ĝi ne signifas ke Esperanto estos anstataŭigo por la angla. Mi kredas ke multaj personoj povas debati pri ĉi tia temo. Anstataŭe, Esperanto povas esti unu el multaj alternativoj de fremdlingvoj. Esperanto eĉ povas esti kompletiga lingvo de la internacia lingvo. Estas milionoj da Esperantistoj en ĉi tiu mondo. Ĝi estas unu el aspektoj ke Esperanto povas esti internacia lingvo kiel la angla lingvo.

Estas ses oficialaj lingvoj en la Unuiĝintaj Nacioj – La angla, ĉina, hispana, franca, rusa, kaj araba. Do, ĉu vi diras ke ĉi tiuj ses lingvoj batalu por esti la nura internacia lingvo? Fakte, ĉiuj lingvoj havas la saman rajton kaj oportunon por esti la internacia lingvo. La lingva ebleco por esti internacia lingvo estas dependita de la neceseco de la komunumo. Alia konsidero estas, ĉu la lingvo estas facila aŭ ne.

Per la gramatika strukturo de Esperanto, ĝi estas unu el la plej facilaj lingvoj ĉe ĉi tiu mondo. Esperanto ne havas malregulan vorton. Mi esperas ke ĉiuj lingvlernantoj provus lerni Esperanton por unuaj kelkaj semajnoj ĝis, eble, maksimume 3 monatoj. Dum la lernado, oni povas halti ĉiumomente. Se oni sentas la avantaĝon, kontinuu. Alie, forlasu ĝin. Tio estas facila. Fakte, oni ne bezonas multajn tempojn kiel lerni alilingvon.

Dalam dunia yang semakin terhubung di zaman informasi ini, adanya sebuah bahasa yang bisa dipakai secara internasional dirasakan semakin perlu, agar tercapai kesamaan pengertian antara komunitas.

Kebanyakan orang menyebut Bahasa Inggris sebagai bahasa internasional, karena pengaruhnya sejak masa silam dan pemakaiannya yang cukup luas. Namun perlu dilihat, jika definisi sebuah bahasa internasional adalah bahasa yang dipakai di lebih dari satu negara, berarti Bahasa Indonesia juga adalah bahasa internasional, karena selain dipakai oleh lebih dari 200 juta penduduk Indonesia, bahasa ini juga dipakai di tempat lain, seperti Malaysia dan Singapura.

Pengalaman saya selama lebih dari lima tahun hidup di tempat asing dan bertemu orang dari berbagai latar belakang menunjukkan bahwa untuk bisa bergaul, orang harus bisa meninggalkan daerahnya-mannya dan menghormati satu sama lain. Sesuatu yang biasanya normal bagi kita belum tentu demikian halnya bagi yang lain.

Dalam berkomunikasi, kita harus memperhatikan hal tersebut untuk bisa mengerti orang lain. Bahkan jika dua orang menggunakan bahasa yang sama, cara mengungkapkan suatu hal yang sama bisa sangat berbeda jauh antara mereka.

Esperanto adalah bahasa yang secara khusus diciptakan untuk komunikasi internasional. Hal ini bukan berarti ada kompetisi antara Esperanto dengan bahasa lain, sebagaimana halnya PBB menunjuk enam bahasa resmi, dan bukan berarti enam bahasa tersebut harus berkompetisi satu sama lain untuk menjadi satu-satunya bahasa internasional.

Semua bahasa berhak menjadi bahasa internasional. Menurut saya itu tergantung pada kebutuhan pengguna dan kemudahan bahasa tersebut. Dalam hal tata bahasa, Esperanto termasuk paling mudah. Untuk mempelajarinya, tidak perlu waktu selama seperti mempelajari bahasa lain. Cobalah pelajari selama satu sampai duabelas minggu. Jika anda merasakan manfaat darinya, lanjutkan. Jika tidak, anda bisa berhenti kapan saja.

Teddy Nee
www.neeslanguageblog.com

Kial Vi Ne Lernas Esperanton?

*Multaj lingvoj sur la Ter',
ĉiu ili kiel sabler'.
Se vi volas regi ĉion,
kial vi ne lernas Esperanton?*

*Angla havas tro multajn malkonsekvencojn,
franca havas tro multajn nazvoĉojn.
Se vi volas lerni facilan lingvon,
kial vi ne lernas Esperanton?*

*En la mondo ĉiama evolua,
bezonata estas la lingvo unuiĝa.
Se vi volas teni la mondon
kial vi ne lernas Esperanton?*

*Esperanto estas nova sento,
per ĝi unuiĝas la homaro.
Se ĝi havas facilan gramatikon,
kial vi ne lernas Esperanton?*

*Esperanto estas forteco mia,
kaj ankau por mondo tuta.
Se ĝi ja donos novan sperton,
kial vi ne lernas Esperanton?*

*Ne malŝparu la tempon,
ne pensu la problemon,
ne aŭdu homan mokon,
ni lernu Esperanton!*

de Eko Nur Syah H.

Eckart Loewe, Volontulo Helpanta Instruadon en Montregiono de Ĉinio

En la okuloj de la vilaĝanoj li estas strangulo, kiu ne manĝas viandon, nek drinkas, nek uzas lernolibrojn dum la instruado, kaj eĉ ne postulas pagon. En la okuloj de la geknaboj li estas ilia plej bona amiko, instruisto kaj kunludanto, kiu povas kune kun ili grimpi sur arbon kaj sin ruli sur la tero.

Ŝajnas al multaj homoj, ke li estas bonkorulo, kiu venis al Ĉinio de tre malproksima lando por helpi la instruadon en izolita montregiono, kaj eĉ ilia idolo li nun estas. Li mem opinias, ke li estas ordinara kiel aliaj homoj kaj li nur faris tion, kion li ŝatas fari.

Lia nomo estas Eckart Loewe, volontulo el Germanio, kiu senpage instruas en la montregiono de Guanĝi, Ĉinio, por pli ol 10 jaroj.

En la montvilaĝo aperis fremdlandano

En julio de 2001 fremdlandano kun la blondaj haroj kaj la bluaj okuloj montris sin en la vilaĝo Linguangtun en la gubernio Donglan de la Guanĝi-a Ĝuang-nacia Aŭtonoma Regiono en sudokcidenta Ĉinio. Tie li luis domon kun la monata luprezo de 10 juanoj kaj komencis instrui al geknaboj, kiuj ne povis viziti lernejon. Tiam en la vilaĝo ne estis telefono, nek aŭtovojo, kaj plej multe da lokanoj parolis nur dialekton de ĝuang-nacio. Ŝajnis al la vilaĝanoj, ke tiu fremdlandano estas tre stranga. Ĉar anstataŭ vivi en sia lando li venis al la ĉina vilaĝo por fari senpagan instruadon. Kelkajn tagojn post lia alveno la vilaĝanoj sciis, ke la strangulo nomiĝas Eckart Loewe, germano, kaj ke li ne manĝas viandon, nek drinkas, nek fumas, nek vetas.

Estis nekredible por la vilaĝanoj, ke iu fremdlandano memvole alvenus en la montvilaĝon por senpage doni lecionojn al lokaj geknaboj. Nur tre malmultaj ĉinoj voluntas labori ĉi tie kiel instruistoj eĉ salajrate. Kaj tamen tiu ĉi fremdlandano ne postulas pagon por sia laboro. Kion li povos fari ĉi tie?

Informiĝinte, ke Eckart Loewe senpage donos lecionojn, dekkelkaj geknaboj sin anoncis por lerni

de li. Inter ili escepte de unu knabo, kiu iam lernis en la elementa lernejo por unu jaro, aliaj neniam vizitis lernejon. Antaŭ leciono, Eckart Loewe konigis al la gepatroj de la geknaboj, ke lia celo estas klerigi la geknabojn kaj ne estas por funkciigi lernejon; la geknaboj ne povos ricevi diplomon post la finlernado kaj li ne postulos lernokotizon.

Komence la vilaĝanoj ne aprobis la instruan manieron de Eckart Loewe, ĉar dum la instruado li ne uzis lernolibrojn kaj, anstataŭ stari sur la podio li sidis kune kun geknaboj. Ili opiniis, ke tio ne estas kutima instrumano en la normala lernejo.

La alveno de Eckart Loewe ŝanĝis la ideojn de la lernantoj kaj ankaŭ la tutan vilaĝon. Por havigi al la vilaĝo cementitan vojon la vilaĝanoj intencis peti pere de Eckart Loewe kapitalon al la gubernia registaro. Anstataŭ tio Eckart Loewe gvidis lernantojn mem konstrui la vojon. Li postulis ilin mem fari desegnaĵojn, modelojn kaj eksperimentojn por la konstruado. Komence la lernantoj opiniis, ke tio estas nur ludo, sed ne lernado kaj iliaj projektoj estos neuzebaj. Poste, ili iom post iom konsciis, ke la celo estas realigebla per ilia propra penado. Ili mem kalkulis, ekzemple, kiom da cemento kaj sablo oni bezonas por konstrui la vojon kaj kiom da cemento kaj sablo ĉiu lernanto devas porti. Post la finpretigo de la projekto ankaŭ la vilaĝanoj partoprenis en la konstrua laboro. Post nelonge la cementa vojo kun larĝeco de ĉirkaŭ unu metro kaj longeco de ĉirkaŭ 300 metroj estis finkonstruita. De tiam la vilaĝanoj ne plu bezonis iri sur la kota vojo en pluvaj tagoj.

En la okuloj de la vilaĝanoj Eckart Loewe estas germana strangulo sed samtempe bonkorulo. Li venis al Ĉinio por helpi ĉinan edukadon. Ĉiuj, ĉu maljunuloj aŭ infanoj, en la vilaĝo nomas lin "instruisto Loewe". Multaj homoj opinias, ke Eckart Loewe disvastigas kvalito-orientitan edukadon en malgranda vilaĝo de Ĉinio. Pri tio li diris: "Mi ne scias, kio estas kvalito-orientita edukado. Mi scias nur, ke oni devas eduki geknabojn ke ili povu trovi

sian talenton kaj trovi ankaŭ, kio estas bezonata de la ĉirkaŭaĵo kaj kio estas bezonata de ili mem, kaj instrui al ili mem pripensi kaj solvi problemojn."

Li nur volas fari aferon, kiun li ŝatas

Dum la pasintaj 10 jaroj li ĉiamaniere evitis raportistojn. Kiam li eksciis, ke raportistoj venos intervjui lin, li sin kaŝis en hejmo de lernanto kaj nur post ilia foriro li revenis al la lernejo. Li diris: "Amaskomunikiloj faros min famulo. Mi nur volas bone fari mian aferon kaj ne volas fariĝi famulo. Famo nur povus ĝeni miajn laboron kaj vivon."

En la jaro 2012 Eckart Loewe unuafoje akceptis intervjuon de la Ĉina Centra Televida Stacio. Tiam li malkaŝis al la raportisto: "Mia amiko diris al mi, ke la eksa prezidento de Sud-Afriko Nelson Mandela foje diris (proksimume): 'Se vi kaŝus vin kaj ne konigus al aliaj homoj kiel vi faras vian ŝatatan laboron, aliaj opinius, ke ion tian ili tute ne povus fari. Se vi konigus al ili tian kion vi faras, ili povus kompreni, ke ĉiu homo povas fari aferon taŭgan por si mem kaj ŝatata de si mem.' Mi estis impresita de liaj vortoj kaj pro tio decidis akcepti la intervjuon."

Poste la raportisto sciigis al Eckart Loewe, ke multaj ĉinoj estis emociitaj de lia rakonto post prezentiĝo de la televida programo. Pri tio Eckart Loewe respondis: "Mi timas emocii aliajn homojn. En la jaro 2006, kiam mi aŭdis, ke mi estis rekomendita kiel kandidato por tiu-jara premio por

"personoj, kiuj emocias Ĉinion", mi ege maltrankviliĝis kaj tuj sendis mesaĝon al la juĝkomitato kun la peto, ke ĝi ne elektu min ĉar mi ne deziras emocii Ĉinion, kaj mi povas esti nur emociita de Ĉinio." Kiam aliaj laŭdis lin, li ĉiam sentis ĝenatecon kaj

diris: "La homo, kiun ili laŭdis, ne estas Eckart Loewe, kaj ne rilatas al mi."

Eckart Loewe adalah seorang guru sukarelawan dari Jerman. Ia telah mengajar di pedalaman pegunungan Cina, tempat yang tidak memiliki sambungan telepon atau kendaraan bermotor, selama sepuluh tahun. Saat awal datang, orang memandangnya agak aneh. Ia pirang, tidak memakan daging, minum minuman keras, merokok ataupun berjudi. Ada pula yang curiga, karena jarang ada orang, bahkan dari Cina sendiri, yang mau sukarela mengajar tanpa dibayar. Cara mengajarnya pun mereka bilang aneh. Dia tidak berdiri di mimbar atau menggunakan buku yang harus dipakai murid-murid. Namun setelah beberapa lama, masyarakat di pegunungan Guang-Zhi itu melihat ketulusan hatinya mencerdaskan anak-anak di sana dan jatuh cinta kepadanya. Ia akhirnya diwawancarai sebuah stasiun televisi Cina, dan mempengaruhi sentimen emosional warga negara itu dengan apa yang ia katakan dan lakukan.

Wang Na

www.espero.com.cn

Membrigu!

Aliĝu!

Kontribu!

INDONEZIA

ESPERANTO

ASOCIATO

Keanggotaan IEA terbuka bagi semua rakyat Indonesia. Yang penting Anda yakin akan pentingnya sebuah bahasa internasional yang mudah dipakai dan mendukung penyebarannya. IEA juga mengundang klub-klub Esperanto yang hendak bekerja sama atau mengikuti kegiatan yang ada. Hubungi pengurus IEA melalui estraro-indonezia-esperanto-asocio@googlegroups.com. Biaya keanggotaan tahun 2014 adalah Rp 100.000,00 bagi pelajar dan pensiunan, serta Rp 150.000,00 bagi yang lainnya, yang dapat dibayarkan melalui Bank Mandiri a/n Sondang I.S.D., no. rek. 070-00-04789801-8.

Membreco en IEA estas malferma al ĉiu indoneziano. Sufiĉas, ke vi kredu je la graveco de utila internacia lingvo, Esperanto kaj ĝia disvastiĝo tra la lando. IEA ankaŭ bonvenigas klubojn kiuj volas iĝi sekcio de IEA. Se tio interesigas vin, kontaktu la estraron ĉe estraro-indonezia-esperanto-asocio@googlegroups.com.

La membrokotiĝo estas Rp 100.000,00 por studentoj, senlaboruloj, kaj pensiuloj, kaj Rp 150.000,00 por aliaj. La kотиzo estas pagebla tra Bank Mandiri, nome Sondang I.S.D., no. 070-00-04789801-8.

Islamo en Pekino:**Homoj, Faktoj kaj Inspiro - fontoj**

Interparolo kun Ibrahim (Xuē Tiānlǐ), imamo de la pekinaj islamanoj

Akompanata de mia koleginino Revon (kiun mi sincere dankas por ŝia utiliga helpo kiel interpretistino) mi veturis al la moskeo de Niujie, kiun mi ofte vizitas, por konatiĝi kun la imamo kaj ekscii de li iom da historio pri aferoj laŭ mi intereseĝaj. Jen la kerno de nia renkonto.

Kie vi naskiĝis? Kiam kaj kial vi elektis fariĝi imamo? Kia estas via ĉiutaga vivo kaj laboro en la moskeo?

Mi naskiĝis en Panggezhuang de la distrikto (antaŭe estis gubernio) Daŝing de Pekino. Ĉiuj vilaĝanoj tie estas hujoj. Post kiam mi forlasis la elementan lernejon, mi lernis en la preĝejo, la vilaĝa moskeo. Oni klerigas ahonon en ilia knabeco, la aĝo por eniĝi en elementa lernejo. Komence mi lernis arabajn literojn kaj sekve tiujn de la persaj (la ĉefa lingvo uzata en la islama rito estas la araba). Mi laŭvice lernis la koncernajn librojn kaj pli kaj pli profundiĝis. Post la lernado de la "5 libretoj" mi serioze lernis la araban lingvon, ĉar la Korano estis skribita en tiu lingvo. Mi volis fariĝi ahono, ĉar la vilaĝo kaj la lokaj muzulmanoj havis tiun ĉi bezonon. Ne kiel nun, oni speciale starigis institucion por kulturaj ahonoj. En la pasinteco, nur en la preĝejo, la ahono gvidis kelkajn junajn disĉiplojn. (Li donis ekzemplojn pri la libroj de glosaro, verkado ktp). Fininte lerni la 13 librojn, mi akiris la verdan robon kaj fariĝis ahono. Post la "diplomiĝo", mi estis invitita de pluraj preĝejoj unu post alia (la invito okazas en ĉiu tria jaro) kaj komencis eduki lernantojn kiel ahonoj. Ahonoj estas "fluantaj", ili ne ĉiam restas en unu loko, ĉar ekzistas multaj nature formiĝintaj islamaj vilaĝoj kaj ili bezonas ahonojn. Post longa tempo, mi fariĝis la plej aĝa ahono. Nun, en Ĉinio estas institucio de islamaj asocioj (tutlanda kaj lokaj), ili klerigas ahonojn. Almenaŭ en Pekino, la ahonoj studis en la institucioj, dume la islamanoj de kelkaj aliaj lokoj daŭrigas la tradiciajn edukajn ma-

Ibrahim, la imamo, kun mi

nerojn de ahonoj. Pekino havas 140 ahonojn en pli ol 70 preĝejoj (kelkaj iris aliloken), plejpartaj ahonoj diplomiĝis en la institucio (ekde la jaro 1982), kaj mi estas la estro de la institucio (samtempe la estro de la Pekina Islama Asocio).

Kiom da islamanoj (ĉinoj kaj eksterlandanoj) loĝas en Pekino?

260 miloj, krome, ankaŭ alilandaj islamanoj. Ili same preĝas ĉiutage.

Ĉu ili nur iras al ĉi tiu moskeo?

Ne, ili laŭplaĉe vizitas. Normale, ili volas viziti tiujn pli grandajn preĝejojn, ekzemple la moskeon de Dongsipailou kaj aliajn. Same nia moskeo... Ni akceptis la ŝtatestrojn de Indonezio, Pakistano, Irano kaj tiel plu. Ĉar ĉi tiu preĝejo havas la plej longan historion en Pekino, ĝi stariĝis antaŭ pli ol mil jaroj.

Ĉu la islam-kredantoj en Pekino vizitas la moskeojn (tiun de Niujie kaj la aliajn) regule?

Certe, ni, islamanoj, devas konservi tempon por fari tion. Muzulmanoj ĉiam loĝas ĉirkaŭ la preĝejo, precipe en la naciminoritataj urbopartoj. Se en iu loko estas moskeo, certe ĉe ĝi proksime loĝas kredantoj. Mi vizitis multajn moskeojn, kiel ahono aŭ kiel lernanto.

Ĉu pli da moskeoj devus esti konstruitaj? Pli da "halal-nutraĵoj" (manĝaĵoj preparitaj laŭ la islama tradicio) devus esti troveblaj en la urbo?

Laŭ mi ili jam sufiĉas por la pekinaj islamanoj, ĉar la preĝejoj jam distribuiĝas en ĉiuj distriktoj kaj gubernioj de Pekino. Ankaŭ en la pasinteco estis multaj moskeoj, precipe tie kie abunde loĝis naciminoritatoj, ekzemple Niujie kaj Dongsi... Kvankam ne ĉiuj preĝejoj estas tiel grandaj kiel la Niujie-a. Las-

La plej antikva moskeo en Pekino, Moskeo de Niujie

tatempe, en Doudian estis malfermita granda moskeo dum la ĉi-jara Bajramo (islama festo), oni pagis por ĝi 100 milionojn da juanoj. Ĝi estas la plej granda preĝejo, povas enteni en si milojn da preĝantoj.

Antaŭ la jaro 996, alvenis du eksterlandaj kleruloj por disvastigi nian religion, tiam la imperiestra kortego volis doni al ili altrangajn oficojn por reteni ilin, ili ne volis fariĝi oficistoj ĉar ili preferis plenumi siajn devojn ĉi tie, do la preĝejo estis konstruita. Komence ĉi tiu moskeo estis tre malgranda -- se vi vizitos la antaŭan korton, vi povas vidi la sesangulan pavilonon, la "mil jaroj" ĝuste kuŝas tie. Jam multfoje oni rekonstruis la moskeon, sed neniu tuŝis ĝin. Ĝi estas samaĝa kiel la turo de la Liao-dinastio en la templo Tianning.

(Post iom da utilaj klarigoj li revenis al la demando...) Tre oportunas por la muzulmanoj akiri halal-ajn manĝaĵojn, ne nur en tiuj partoj de la urbo, kie jam de longe loĝas precipe naciminoritataj (Niujie, Dongcheng, Changying), sed ankaŭ en aliaj lokoj. Almenaŭ en Pekino, la metropolo, estas tre oportuna.

Ĉu la pekina registaro subtenas la moskeojn?

Grandegajn helpojn ĝi donis. Ekzemple la ĵus pasinta Bajramo, tiam 6 aŭ 7 miloj da islamanoj

preĝis samtempe en la moskeo, krome, 10 miloj da spektantoj vizitis Niujie... Tiom da homoj, tiom da sekurigaj aferoj... Antaŭ ĉio, nia administra distriktestro speciale okazigis grandan kunvenon por realigi kunagojn de policana, trafika, komerca kaj aliaj flankoj. La festivalo estas grava kaj internacia. Por ke ĉiuj bone pasigu la festivalon, la registaro plentforte donis helpojn homfortajn kaj materialajn. (Ekde 1949 la Registaro financadis plurajn projektojn por la riparo de la moskeo de Niujie. En 2005 la Registaro donis al la moskeo 25 milionoj da juanoj por la restaŭro de la moskeo. Tio permesis ankaŭ la rekonstruon de la preĝa halo por virinoj).

Ĉu la moskeo ofte okazigas aktivadojn? Kio ili estas?

Jes, certe, nur la regulaj religiaj agoj jam estas tre multaj, ĉiutage ni havas almenaŭ 50 preĝojn diversajn, inkluzive de ĵumuo (vendreda preĝo), namazo (ĉiutagaj preĝoj) kaj aliaj. Sen la subtenado de la registaro, estus tre malfacila por ni, neregistara unio, organizi tiajn aktivadojn.

Kian rolon havas la Asocio por la Islamo?

La rolo de la asocioj – tutlanda asocio kaj lokaj asocioj (kiel ĈEL kaj lokaj E-organizoj) – estas "administra oportuneco". Tiom da muzulmanoj

La minareto de la moskeo

muzulmanoj bezonas tiajn organizojn por plenumi religiajn taskojn. Ankaŭ ahonoj tiel servas por la islamanoj.

Ĉu la pekina islama komunumo aŭ la Moskeo de Niujie havas rilatojn kun islamaj komunumoj en aliaj landoj? Se jes pri kio? Kiaj projektoj?

Ne konkretaj komunikoj. Ni ne havas iujn organizojn por speciale fari tion. Pro tio, ke tiu ĉi loko (Niujie) havas longan historion por muzulmanoj, ni havas multajn ŝancojn akcepti delegaciojn eksterlandajn. Ekzemple, la eksterferaj departementoj kontaktos nin pro la vizito de iuj alilandaj gastoj, por ke ni faru preparojn kaj tiel plu...

Ekde pli ol 1000 jaroj Islamo estas realo de la ĉiutaga vivo en Pekino kaj en aliaj regionoj: kiaj estis la rilatoj inter islamanoj kaj ne islamanoj dum la historio?

En mia opinio, la rilatoj fakte estas tre harmoniaj, ne aperis gravaj konfliktoj inter nacioj. Kaj nun nia registaro havas naciajn kaj religiajn politikojn,

ĉiuj nacioj estas egalaj ĉu granda ĉu malgranda ĉu majoritata ĉu minoritata. Cetere la politiko klinas al la naciminoritatoj... Antaŭe, manĉuroj ne estis islamanoj, kaj nun eĉ koreoj, mongoloj kaj tibetanoj kredas islamon...preskaŭ en ĉiuj nacioj de Ĉinio estas muzulmanoj.

Ĉu oni rajtas en Pekino voki la kredantojn al la preĝo de la minaretoj per la kanto de la muezino? Se ne, ĉu tio iel ĝenas la harmonion de la kredantoj?

Oni rajtas. La kantoj certe estas samenhavaj kun tiuj de la aliaj islamaj landoj, sed en la arabaj landoj tia kanto estas iom pli laŭta.

Ĉu oni brodkastas la kanton? Aŭ voĉe krias?

Per homa gorĝo...por sciigi islamanojn jam tempo fari preĝon... Nun oni povas oportune scii la tempon, sed tia kanto certe devas resti, ĝi estas parto de la rito.

Pietro Fiocchi
www.espero.com.cn

Anonceto:

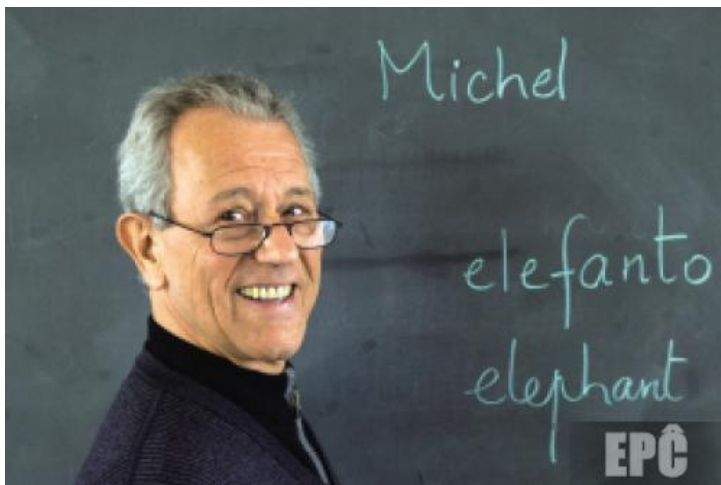
Respondante al invito de Australia Esperanto-Asocio por sendi nian reprezentantojn al sia kongreso kaj E-somera kurso en Kanbero, Januaro 2014, ni oficiale decidis, post konsideris kvin kandidatojn, kaj gratulas du elektitajn personojn:

- 1) Eko Nur Syah Hidayat de E-klubo en Ĝakarta*
- 2) 20 Andre Samosir de Yogyakarta*

Mi ne estas Fremdlandano, sed Zhenjiang - urbano

S-ro Michel Fontaine, naskita en Bourg-en-Bresse de la regiono Rhône-Alpes en la sudorienta parto de Francio, konatiĝis kun ĉina esperantisto Shi Xueqin, kies Esperanta nomo estas Neĝeta, antaŭ la 89-a Universala Kongreso de Esperanto okazinta en Pekino en la jaro 2004. Poste, ili enamiĝis unu al la alia kaj geedziĝis en la jaro 2007.

Post la geedziĝo s-ro Michel Fontaine enloĝiĝis en Zhenjiang, urbon de la provinco Jiangsu en sudorienta Ĉinio, kie vivas Shi Xueqin. Komence s-ro Michel Fontaine sciis apenaŭ tiun ĉi urbon. Kaj iom post iom li ĝin ekamis profunde. Nun, li ĝin nomas "mia urbo".

Dank' al Esperanto ili geedziĝis

S-ino Shi Xueqin komencis lerni Esperanton en la 80-aj jaroj de la pasinta jarcento. En la jaro 1991 ŝi perfektigis sian lingvon en E-kurso en Pekino dum 10 monatoj. Pro siaj pasio al Esperanto kaj diligenteo en la lernado, ŝi rapide progresis kaj multe altigis sian lingvan nivelon. Dank' al tio, ŝi fariĝis instruistino de la Esperanta kurso de la elementa lernejo de Baotalu en la urbo Zhenjiang.

En la jaro 2004 okazis en Pekino la 89-a Universala Kongreso de Esperanto, en kiu partoprenis pli ol 2 mil kongresanoj el pli ol 60 landoj kaj regionoj de la mondo. La kongreso bezonis grandan nombron da volontuloj, al tio sin anoncis Shi Xueqin. Dum la preparo de la kongreso, ŝi partoprenis en la laboro: respondi per Skajpo diversajn demandojn de la kongresanoj. Kiam ŝi unuafoje surretiĝis per Skajpo, ŝin salutis multaj samideanoj, el kiuj estis s-ro Michel Fontaine el Francio. Li rakontis al ŝi sian pasintaĵon en Prago kaj parolis al ŝi pri la Esperantaj kantoj, kiujn li ŝatas. Ili interparolis kun ĝojo en akordo.

Iom post iom Michel Fontaine kaj Shi Xueqin sentis, ke la babilado per Skajpo estas granda plezuro kaj poste fariĝis ia sopiro por ili ambaŭ.

Antaŭ ol emeritiĝo, s-ro Michel Fontaine funkciis kiel estro de la profesia licoo por malfacilaj geknaboj en la urbo Bourg en Bresse. Pro amo al infanoj kaj al edukaj aferoj, estas inter ili multaj komunaj paroltemoj kaj opinioj tre similaj pri samaj aferoj. Je tio, ili komprenis, ke la amikeco inter ili jam superis tiun inter ordinaraj amikoj.

S-ro Michel Fontaine kvankam ne sin anoncis al la 89-a Universala Kongreso de Esperanto, tamen li venis al Pekino por la kongreso. Li diris, ke li povas rekoni ŝin laŭ ŝia voĉo kvankam antaŭ tio ili neniam vidiĝis unu kun la alia. Dum la kongresa semajno Shi Xueqin laboris tage por la kongreso kaj post la laboro ŝi akompanis s-ron Michel Fontaine al

malgranda restoracio apud la kongresejo por babilo kaj manĝi ion.

Pri ilia amo s-ino Shi Xueqin havis sian propran maltrankvilecon: s-ro Michel Fontaine estas fremdlandano kun vivkutimo kaj kultura fono tute malsamaj ol la ŝiaj, kaj krome li estas multe pli aĝa ol ŝi. Kaj ŝi iam estis vundita pro malsukcesa geedzeco. Pro tio, ŝi estis tre hezitema, vizaĝe al s-ro Michel Fontaine. Dank' al la persvado de siaj amikoj kaj la subteno de siaj familianoj, ŝi fine decidis akcepti la amon de tiu ĉi franco. Sed ŝi diris al li, ke ŝi ne volus vivi en Francio post la geedziĝo. Do, s-ro Michel Fontaine, kiu profunde dronis en la amo, venis al Zhenjiang de Ĉinio en februaro de 2005, kaj pasigis tie sian unuan ĉinan Novjaron -- la Printempan Feston.

Eniro en la vivon de Zhenjiang-anoj

S-ro Michel Fontaine venis de Francio al la urbo Zhenjiang pro tio, ke lia ĉina edzino vivas tie. Enloĝiĝinte en tiun ĉi urbon, li profunde amas ĝin.

Krom senpage instrui la francan lingvon kaj Esperanton ĉiutage pere de interreto, s-ro Michel Fontaine preferas promeni surstrate. Gaja kaj vigla, li ĉiam kun rideto salutas ĉiun renkontiton konatan aŭ nekonatan per la ĉina lingvo. Kaj ĝuste pro tio, li

konatiĝis kun multaj loĝantoj de la malnova urbokvartalo. Najbare de ilia loĝejo funkcias budo por ripari biciklojn, kies mastro ĉiam salutas s-ron Michel Fontaine je la unua vido de malproksime: "Bonvenon, mia malnova amiko!" kaj tion sekvas la salutprocedo apartenanta al ili ambaŭ: la mastro de la budo stariĝas, tiras supren sian manikon por vidigi sian pojnnon, ke s-ro Michel Fontaine "manpremu" kun li. La manoj de la mastro estas plenaj de maŝin-oleo dum riparado de bicikloj kaj la purigado de ili estas komplika afero, do ili kreis tiun ĉi manieron por reciproki la saluton; kaj iu purigisto por la publika medio en la loĝkvartalo, kie loĝas la geedzoj, nepre demetas siajn gantojn por solene saluti al s-ro Michel Fontaine per varma manpremado je la renkontiĝo surstrate. Foje kaj foje oni trovas, ke s-ro Michel Fontaine interparolas kun iu alia per larĝaj gestoj kaj troigitaj mienoj pro lingvobaro. Kvankam li scias nur tre malmulte da ĉinaj vortoj, tamen la lingvobaro ne povas malhelpi lin en interŝanĝo kun Zhenjiang-anoj.

Najbare de ilia loĝejo funkcias vesto-vendejo, antaŭ ties pordo estas metitaj modeloj, pri tio li estas scivolema. Li diris, ke li neniam vidis la similan aranĝon. Ĉiu-foje kiam li venas al la loko, li kvazaŭ inspektanto alpaŝas kaj manpremas kun ĉiuj modeloj.

S-ro Michel Fontaine havas apartan ŝaton al la mil-jara pramejo Ŝiĝin bone konservata. Tie la lokaj tradiciaj folkloroj, nove riparitaj konstruaĵoj laŭ la antikva stilo, malgrandaj budoj por kukoj en loka gusto kaj tiel plu lin forte interesas. S-ino Shi Xueqin konigis, ke ĉiu-foje kiam ili hejmen revenas aŭ de Francio aŭ de aliaj lokoj post turismado, li ĉiam laŭte diras kun emocio: "Ah, mia urbo, mi revenas!"

S-ro Michel Fontaine amas la urbon Zhenjiang, sed foje li parolas ankaŭ pri ĝiaj malbonaj fenomenoj. Li ne povas toleri la jenajn du aferojn, t. e. la loka trafiko -- li opinias, ke oni devas redoni la trotuaron al la pasantoj; la alia -- la publika hiegeno: luj lokanoj laŭvole forĵetas sentaŭgaĵojn al la tero, tio malĝojigas lin. Sed li, same kiel multaj aliaj Zhenjiang-anoj, mem kritikis tiujn malbonaĵojn, sed ne ĝojas, kiam alilokanoj tion faras.

Kolizio de la kulturoj orienta kaj okcidenta

Pro malsamaj vivkutimoj kaj diferenca fono de la kulturoj orienta kaj okcidenta, kelkfoje ankaŭ ili ne komprenis unu la alian en la ĉiutaga vivo. S-ino Shi Xueqin malkovris, ke ŝia franca edzo plendis al ŝi post sia unua matenmanĝo en Ĉinio: "Ĉu vi scias, ke

La amantoj festante vivon

eĉ mankas kafo al mia matenmanĝo." Ŝi respondis al la edzo, ke ĉinoj trinkas plejparte teon, sed tre malofte kafon. Kaj li daŭrigis: "Mi prenas ankaŭ teon, sed ĝi estas varma kaj eĉ sen sukero."

Nuntempe, ili prenas okcidentan matenmanĝon el kafo, kukoj kaj fruktoj, ĉinan tagmanĝon el pladoj kaj supo. Kaj s-ro Michel Fontaine mem preparas la vespermanĝon el legom-supoj kaj ov-kuko. Sed post ĉiu manĝo li nepre elprenas sian trezoran skatolon por bombonoj kaj manĝas kelkajn pecojn.

S-ino Shi Xueqin kutimas kolekti objektojn, dum s-ro Michel Fontaine -- forigi neutilajn aĵojn. Laŭ li, tiuj kiujn oni ne uzas dum 2 jaroj devas esti forĵetitaj. Pro tio, li humure nomas sian edzinon per la aminda kromnomo "museto", ĉar tiu ĉi besto ŝatas kaŝi aĵojn.

Pro la profunda amo inter la geedzoj kaj ankaŭ pro la tolerema sinteno, ili ĝuas ĝojon kaj feliĉon en kolizio de la kulturoj orienta kaj okcidenta. Ni kore deziras al tiu ĉi franca Zhenjiang-ano gajan vivon en lia urbo ĉina kaj al ĉi tiuj esperantisto-geedzoj plenan feliĉon en la estonta vivo!

Michel Fontaine adalah seorang penutur Bahasa Esperanto dari Perancis yang bertemu penutur Esperanto Cina, Shi Xueqin, pada Kongres Dunia Bahasa Esperanto ke-89 di Beijing pada tahun 2004, yang diikuti oleh lebih dari 2000 orang dari lebih dari 60 negara. Mereka saling jatuh cinta dan menikah pada tahun 2007. Kemudian mereka tinggal di tempat asal Shi Xueqin, Zhen-jiang di daerah tenggara Cina.

*Hua Lei & Ding Weimin
www.espero.com.cn*

ESPERANTO EN INDONEZIO estas neregula bulteno por la indoneziaj esperantistoj kaj iliaj amikoj. Ĝin redaktas teamo de volontuloj kaj ĝi aperas danke al la kontribuoj de indoneziaj kaj alilandaj kunlaborantoj kaj al la donacemo de malavaraj subtenantoj. Nek la redaktantoj nek la kunlaborantoj ricevas ajnan rekompenco pro sia laboro. Al ĝi povas kontribui kiu ajn, se la kontribuajo konformas kun la celoj de la bulteno.

Por havi kiel eble plej kvalitan bultenon kaj por faciligi la laboron de la redaktantoj, ni petas niajn kunlaborantojn atente legi la sekvajn sugestojn/petojn kaj, laŭeble, sekvi ilin. Dankon!

- Akcepteblas tekstoj nur en Esperanto kaj la indonezia lingvo.
- Prefere verku nelongajn tekstojn en unu el la lingvoj menciitaj ĉi-supre kaj aldonu al ĝi resumon, maksimume centvortan, en la alia lingvo.
- Antaŭ ol sendi la tekstojn, nepre kontroligu ilin pere de aliaj (pli spertaj) kolegoj. Tio povas okazi kadre de Esperanta kunveno aŭ leciono, aŭ rete. La tekstoj estu kiel eble plej seneraraj kaj en bona stilo.
- Bonvolu sendi la tekstojn en unu el la jenaj formatoj: **.txt**, **.rtf**, **.odt**, **.doc**. Nur se vi ne povas sendi en unu el la ĉi-supraj formatoj, sendu en **.wpd** aŭ **.docx**. Ne sendu **.pdf**-dokumentojn!
- Se vi uzas surogaton por la Esperantaj literoj, uzu la saman por ĉiuj literoj de la dokumento.
- Uzu nur unu litertipon por unu dokumento.
- Se eblas, sendu ankaŭ bildojn, laŭeble altkvalitajn, kaj nepre ne en la teksta dokumento. La bildoj devas veni aparte, kun la jenaj informoj por ĉiu: klarigo de la bildo (titolo) kaj fotinto. Se vi ne estas la fotinto, ne sendu foton sen la skriba permeso de ĝia aŭtoro. Atentu: ne sendu tro da bildoj en unu mesaĝo – iuj povus malaperi survoje.
- Sendu vian kontribuon per Facebook nur kaze, ke vi tute ne povas sendi retmesaĝojn, kaj resendu ĝin se vi ne ricevas konfirmon pri la ricevo.
- Bonvolu sendi la kontribuajojn kiel eble plej frue. Ne atendu ĝis la lasta momento.
- Estu preta reagi rapide al la petoj de la redaktoroj kaj respektu la limdatojn.
- Ĉiujn materialojn oni sendu al la jena retadreso: **redakcio-ideo@googlegroups.com**.

Se vi bezonas pliajn informojn aŭ klarigojn, bonvolu kontakti nin per la ĉi-supra retadreso.

La bultenon **ESPERANTO EN INDONEZIO** ricevas la membroj de IEA. Por ne-membroj ĝi aĉeteblas ĉe la redakcio de IEA (redakcio-ideo@googlegroups.com)

kontraŭ 1 €/ekz. aŭ Rp 12.000,00 + efektivaj sendokostoj.

Donacantoj al la indonezia Esperanto-movado ricevas ĝin elektronike kaj laŭpete ankaŭ papere.

ESPERANTO EN INDONEZIO adalah sebuah buletin bebas untuk esperantis Indonesia dan kawan-kawan. Tim sukarelawan mengerjakannya dan buletin ini dapat terbit berkat para kontributor dalam dan luar negeri serta para donatur yang dermawan. Baik tim redaksi maupun kontributor tidak menerima kompensasi apapun atas kerja mereka. Siapa pun dapat berkontribusi, asalkan selaras dengan tujuan buletin ini.

Agar buletin tercipta sebaik-baiknya dan untuk mempermudah pekerjaan redaksi, kami meminta seluruh kontributor membaca dengan teliti saran dan petunjuk berikut, dan sebisa mungkin mematuhi. Terima kasih.

- Redaksi hanya menerima tulisan dalam bahasa Esperanto dan Indonesia.
- Ada baiknya menulis tulisan singkat dalam salah satu dari dua bahasa yang disebutkan di atas, dan berikan ringkasan (maksimum 100 kata) dalam bahasa satunya lagi.
- Sebelum mengirim tulisan, sebaiknya periksalahi tulisan tersebut lebih dahulu bersama orang lain yang lebih berpengalaman. Hal itu dapat dilakukan di pertemuan Esperanto, sebagai bagian dari pembelajaran, atau secara online. Kesalahan dalam tulisan sebisa mungkin diminimalisasi dan tulisan dibuat dalam gaya bahasa yang baik.
- Mohon kirimkan tulisan dalam salah satu format berikut: **.txt**, **.rtf**, **.odt**, **.doc**. Hanya jika Anda tidak bisa mengirimnya dalam salah satu format yang telah disebutkan, gunakan format **.wpd** atau **.docx**. Jangan kirimkan tulisan dalam format **.pdf**!
- Jika Anda menggunakan 'pengganti' huruf Esperanto, gunakan format yang sama untuk seluruh dokumen.
- Gunakan hanya satu jenis huruf untuk satu dokumen.
- Jika mungkin, kirimkan juga gambar (sebisa mungkin yang berkualitas tinggi), yang sebaiknya tidak disertakan dalam dokumen teks. Gambar dikirim terpisah dari tulisan, dengan informasi untuk masing-masing gambar berupa penjelasan/judul gambar dan pembuat foto. Jika Anda bukan pembuat foto, jangan kirimkan foto tanpa izin tertulis dari pemiliknya. Perhatian: jangan mengirim terlalu banyak gambar dalam sekali pengiriman. Beberapa foto bisa saja hilang dalam proses pengiriman.
- Silahkan kirim kontribusi artikel Anda melalui Facebook, hanya ketika Anda sama sekali tak bisa mengirimnya lewat surel (e-mail), dan kirimlah pesan itu sekali lagi jika Anda tak menerima konfirmasi bahwa artikel Anda telah diterima.
- Silakan kirim kontribusi Anda sesegera mungkin. Jangan menunggu hingga tenggat waktu.
- Bersiaplah untuk bereaksi dengan cepat merespon permintaan redaksi dan mematuhi batas waktu.
- Kirimkan seluruh materi ke alamat berikut: **redakcio-ideo@googlegroups.com**.

Jika Anda memerlukan lebih banyak informasi dan penjelasan, silakan hubungi kami melalui alamat e-mail di atas.